

RAVENA GURON

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΕ ΜΙΣΟ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο ΦΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΠΙΑΤΟ ΠΟΥ ΣΕΡΒΙΡΕΤΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΡΥΟ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Απόσπασμα πρακτικών κατάθεσης 7
 Θέμα: Θάνατος της Έμιλι Βανφόρτε
*Συμμετέχοντες – Επιθεωρητής Ανταμς (ΕΑ),
 Ντέβι Μίστρι (ΝτΜ)*

ΕΑ: Λοιπόν, για να καταχωρηθεί και επίσημα, δεν είχες συναντήσει ποτέ την εκλιπούσα πριν από τη νύχτα του θανάτου της;

ΝτΜ: Όχι. [Παύση] Δεν κινούμασταν ακριβώς στους ίδιους κύκλους. Εκείνη ήταν μια σούπερ πλούσια γριά κι εγώ... εεε, δεν είμαι σούπερ πλούσια. Ούτε γριά. Και το ότι ζω δεν ξέρω κι εγώ πόσα χιλιόμετρα μακριά από την Έπαυλη Μπραμπλ – αν και αυτή είχε κι ένα σπίτι στο Λονδίνο, σωστά; Όλοι αυτοί οι πλούσιοι έχουν σπίτια στο Λονδίνο. Εγώ είμαι από εκεί, αλλά από τις σκατογειτονιές–

ΕΑ: Ωραία, σ' ευχαριστώ. Ένα απλό ναι ή όχι θα αρκούσε γι' αυτές τις βασικές ερωτήσεις.

ΝτΜ: Προσπαθώ μόνο να σας δώσω την εικόνα.

ΕΑ: Σ' ευχαριστώ, Ντέβι. Αυτό που θέλουμε είναι να βρούμε τι ακριβώς συνέβη.

ΝτΜ: Και είστε ο καλύτερος άνθρωπος για να το λύσει αυτό, έτσι; Χρειαζόμαστε *τους καλύτερους* σ' αυτή την υπόθεση για να τη λύσουν στο πιτς φτιλί, πριν κάποιος προσπαθήσει να σκοτώσει κι εμένα επειδή είδα κάτι που δεν ήξερα καν ότι είδα. Για να είμαι ειλικρινής, ακόμη δεν καταλαβαίνω γιατί δεν είμαι προστατευόμενη μάρτυρας ή γιατί δεν μου έχετε βάλει εικοσιτετράωρη φύλαξη—

ΕΑ: Θα λάβω υπόψη αυτές τις προτάσεις. Τώρα, αυτό που θα μας βοηθούσε ιδιαίτερα είναι αν μπορούσες να μας εξιστορήσεις τα πάντα γύρω από την άφιξή σου στην Έπαυλη Μπραμπλ: με ποιους μίλησες και τι έκανες όταν έφτασες εκεί... και ποιες ήταν οι γενικές εντυπώσεις που σου άφησαν οι υπόλοιποι στην έπαυλη.

ΝτΜ: Μα ακριβώς αυτό προσπαθώ να σας πω – ο δολοφόνος θα πρέπει να είναι ένας απ' αυτούς τους τέσσερις κόπανους. Κι αν με κυνηγήσουν επειδή σας είπα ό,τι είδα; Και δεν μιλάμε *απλώς* για μια θεωρία για το ποιος το έκανε. Μιλάμε για τέσσερις υπόπτους, που έχω μυριστεί τι κουμάσια είναι. Ξέρω ποιος απ' όλους το έκανε.

ΕΑ: Ω – καλά λοιπόν, θα ήθελα ν' ακούσω τις

υποψίες σου. Όμως κατ' αρχάς, θα μας βοηθήσει πολύ να έχουμε μια ξεκάθαρη περιγραφή του τι συνέβη.

ΝτΜ: Δεν υπάρχει τίποτε ξεκάθαρο σ' αυτό – ξέρετε, η όλη κατάσταση είναι παράξενη, σωστά; Είναι σαν τα σενάρια που βλέπετε σε ταινίες μυστηρίου με φόνο. Ο θάνατος συνέβη σ' ένα κλειδωμένο δωμάτιο όπου μέσα υπήρχαν μόνο πέντε άνθρωποι μαζί με το θύμα. Κανείς δεν μπήκε, κανείς δεν έφυγε. Το δηλητήριο θα πρέπει να ήταν στο ποτήρι της κυρίας Βανφόρτε. Όχι στο μπουκάλι με το κρασί, γιατί απ' αυτό ήπιαν κι όλοι οι υπόλοιποι. Και χρησιμοποιούσε αυτό το ίδιο ποτήρι όλο το απόγευμα, πράγμα που σημαίνει ότι κάποιος στο δωμάτιο έριξε το δηλητήριο στο ποτό της κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια του δείπνου. Πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχουν μόνο τέσσερις ύποπτοι. Λοιπόν, ας ξαναγυρίσουμε στο γεγονός ότι *κινδυνεύω*. Ο δολοφόνος πίστεψε ότι θα μπορούσε να κάνει φόνο μπροστά σε τρεις μάρτυρες μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο χωρίς να τον πάρουν μυρωδιά – ωστόσο γνώριζε αυτούς τους ανθρώπους, έτσι ήξερε και πώς να τους ξεγελάσει. Και σίγουρα υπάρχει μία ακόμα πιθανή μάρτυρας για ό,τι συνέβη στο σπίτι: η γριά κυρία Μπρόμλεϊ, η οικονόμος – όμως δεν ακούει καθόλου, ούτε και βλέπει καλά. Το πρόβλημα είναι ότι ο δολοφό-

vos στάθηκε άτυχος, γιατί το χιόνι μάς έκανε κι εμάς να κολλήσουμε στην έπαυλη – τρεις Ξένες που δεν θα έπρεπε να βρίσκονται εκεί. Τρεις Ξένες που ίσως παρατήρησαν κάτι που δεν παρατήρησε η οικογένεια. Είμαστε το λάθος στο σχέδιό του, Επιθεωρητά... Ξέρετε, να δηλητηριάσει κάποιον όταν υπάρχουν άλλοι τρεις άνθρωποι μες στο δωμάτιο; Αυτή είναι πράξη κάποιου που δεν φοβάται να παίρνει ρίσκα. Και...

ΕΑ: Ναι;

ΝτΜ: Φοβάμαι.

Ντέβι

Πριν από τη δολοφονία

Κι άλλες φορές στάθηκα άτυχη, όμως δεν σας κάνω πλάκα όταν λέω ότι η μέρα που κατέληξα στην έπαυλη των Βανφόρτε ήταν πιθανώς η πιο γκαντέμικη στιγμή της ζωής μου.

Είχα σχεδιάσει να επισκεφτώ τη Νάνι (τη γιαγιά μου από την πλευρά της μητέρας μου) στα βόρεια για μερικές μέρες μετά την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, όμως μετά το μετεωρολογικό δελτίο άρχισε να δίνει δυσοίωνες προβλέψεις για τη χιονοθύελλα Σάρα και σκέφτηκα: *Διάβολε, όχι, δεν πρόκειται να οδηγήσω μες στον άνεμο και το χιόνι.* Είχα πάρει το δίπλωμα οδήγησης μόλις μερικούς μήνες πριν και ήμουν συνηθισμένη κυρίως στους δρόμους του Λονδίνου, όπου δεν μπορείς να πας με πάνω από τριάντα χιλιόμετρα την ώρα εξαιτίας της μεγάλης κίνησης. Άσε που οδηγώ ελάχιστα, γιατί το αυτοκίνητο της μαμάς είναι ένα σαραβαλάκι που το αγόρασε για πενταροδεκάρες, μιας και είχε ήδη περάσει απ' τα χέρια κι εγώ δεν ξέρω πόσων ιδιοκτητών, και απλώς δεν γινόταν να με βλέπουν να κυκλοφορώ μ' αυτό. Ο μπαμπάς δεν μου έδινε να οδηγώ το

δικό του αυτοκίνητο γιατί ανησυχούσε να μην του το χτυπήσω (μια ανησυχία που δεν είχε καμία απολύτως βάση. Πήρα το δίπλωμά μου με την πρώτη, φυσικά. Τι έγινε κι αν κατά λάθος μου έφυγε λίγο και χτύπησα ένα γραμματοκιβώτιο; Γι' αυτό είναι τ' αυτοκίνητα, για να τα τρακάρεις).

Όμως η Νάνι ήταν απ' αυτούς τους γέρους που πάντα λένε πράγματα όπως: *Όταν ήμουν στην ηλικία σου περπατούσα είκοσι πέντε χιλιόμετρα μες στη ζέστη μόνο και μόνο για να πάω στην τουαλέτα, και: Πες ότι πεθαίνω αύριο κι εσύ δεν έχεις έρθει ποτέ να με επισκεφτείς. Να δεις πόσο θα σου λείψω τότε!* Είτε με βροχή είτε με λιακάδα είτε με χιόνι, εκείνη περίμενε να κάνω το ταξίδι.

Η μαμά κι ο μπαμπάς είχαν πολλή δουλειά στο εστιατόριο, έτσι δεν μπόρεσαν να έρθουν μαζί μου. Ξεκίνησα από το Λονδίνο νωρίς και πήγα σφαίρα στον αυτοκινητόδρομο, ζβιν, ζβιν, ζβιν – μπήκα στη λωρίδα ταχείας κυκλοφορίας και άρχισα να προσπερνάω κόσμο. Καταβρόχθιζα τα χιλιόμετρα. Δεν μπορούσα να πιστέψω πόσο γρήγορα πήγαινε το αυτοκίνητο της μαμάς – τόσο γρήγορα, που κανείς δεν προλάβαινε να δει καν ποιος οδηγούσε.

Το κινητό μου έπαιζε δυνατά ροκ μουσική, οι τραγουδιστές ξελαρυγγιάζονταν, και ποτέ στη ζωή μου δεν είχα νιώσει πιο ήρεμη.

Σταδιακά όμως, καθώς το χιόνι άρχισε να πέφτει, η κίνηση στον αυτοκινητόδρομο όλο και αραιώνει, και μετά όλα πήγαν κατά διαόλου, όταν έπρεπε να στρίψω σε μια από τις μικρότερες οδούς – και μετά στους φρικτούς επαρχιακούς δρόμους. Η Νάνι μένει στη μέση του πουθενά, γιατί παντρεύτηκε κάποιον άντρα που συνάντησε μια βραδιά που έπαιζε μπίνγκο μετά τον

θάνατο του Νάνα (του μπαμπά της μαμάς μου). Ο άντρας της γιαγιάς μου (ή, όπως επιμένει να τον φωνάζω, ο Τζέρι) ζει σ' ένα χωριό που ο δρόμος που φτάνει μέχρι εκεί είναι τόσο στενός, ώστε μπορεί να περνάει μόνο ένα αυτοκίνητο τη φορά. Είναι *απίστευτα* άβολο.

Το χιόνι έπεφτε πυκνό και γρήγορα και ο κόσμος ήταν τυλιγμένος σ' ένα έντονο λευκό που έκανε τα μάτια μου να τσούζουν. Με δυσκολία μπορούσα να δω πού ήταν ο δρόμος. Δεν υπήρχαν ίχνη από λάστιχα, έτσι ήταν ολοφάνερο ότι ήμουν ο μόνος βλάκας που κυκλοφορούσε με τέτοιοι καιρό. Το καλοριφέρ ξεφύσηξε για τελευταία φορά λίγο ζεστό αέρα πριν τα παίξει τελειώς. Αμέσως η θερμοκρασία φάνηκε να πέφτει χίλιους βαθμούς.

Ρούφηξα τα μάγουλά μου και σταμάτησα το αυτοκίνητο για να φορέσω το σκουφί και το κασκόλ μου. Δεν έκαναν την παραμικρή διαφορά, είχα ήδη αρχίσει να παγώνω. Το μπουφάν μου ήταν μακρύ και φουσκωτό και μου την έδινε να οδηγώ φορώντας το, έτσι το είχα βάλει στο πορτμπαγκάζ μαζί με τα υπόλοιπα πράγματά μου – όμως τώρα το μετάνιωνα. Το παλιό, ξεθωριασμένο τζιν μου και το φθαρμένο φούτερ με την κουκούλα δεν βοηθούσαν να παραμείνω ζεστή. Για μια στιγμή σκέφτηκα να βγω από το αυτοκίνητο, να πάρω το μπουφάν μου, όμως φοβήθηκα ότι αν έβγαινα έξω θα γινόμουν παγάκι. Το χιόνι έπεφτε τόσο πυκνό, που ο κόσμος είχε γίνει ένα λευκό ποτάμι που έρεε αδιάκοπα πέφτοντας από έναν απέραντο, γκριζό ουρανό.

Έσβησα τη μουσική μου. Μου φαινόταν παράταιρη σ' αυτό τον σιωπηλό επαρχιακό δρόμο και ήθελα να συγκεντρώσω το μυαλό μου για να υπολογίσω πόσο ακόμα είχα μπροστά μου. Έκανα ζουμ στο σύστημα πλοήγησης που είχα εγκαταστήσει

στο κινητό μου – και τότε συνειδητοποίησα ότι η αναθεματισμένη η οθόνη είχε παγώσει εδώ και χιλιόμετρα και δεν είχα ιδέα πού βρισκόμουν.

«Τέλεια!» είπα, χτυπώντας με το δάχτυλό μου το κινητό μερικές φορές ακόμα. Δεν είχα σήμα – πραγματικά βρισκόμουν στη μέση του πουθενά. Ακόμα και στον καλό καιρό, όλοι οι επαρχιακοί δρόμοι μου φαίνονταν ίδιοι, και τώρα με το χιόνι ήταν αδύνατον να αναγνωρίσω οτιδήποτε.

Σκέφτηκα να κάνω μεταβολή και να ξαναβγώ στον αυτοκινητόδρομο, όμως δεν ήξερα πόσο μακριά βρισκόμουν – και αν, εξαιτίας της έλλειψης θέρμανσης, θα πάγωνα πριν φτάσω εκεί. Εξάλλου, είχα την αίσθηση ότι ήμουν αρκετά κοντά στο χωριό της Νάνι, και η μαμά μου δεν είχε μεγαλώσει μια κόρη που τα παρατούσε εύκολα.

Ένα πράγμα μου έμενε να κάνω: το ντεπόζιτο της βενζίνης ήταν ακόμη γεμάτο κατά τα τρία τέταρτα, και ο δρόμος όπου βρισκόμουν θα έπρεπε να βγάζει κάπου.

Οι υαλοκαθαριστήρες μου κουνιόνταν με εκατό χιλιόμετρα την ώρα για να διώχνουν το χιόνι από το παρμπρίζ, και μισόκλεισα τα μάτια μου προσπαθώντας να σιγουρευτώ ότι έμενα στον δρόμο και ότι δεν πήγαινα καταπάνω σε κανέναν θάμνο. Τώρα που δεν είχα τη μουσική μου, το μόνο που άκουγα ήταν οι πνιχτοί ήχοι που έβγαζε η μηχανή. Δεν ανησύχησα: η μηχανή πάντα μουγκρίζει σαν γέρος που προσπαθεί να πετάξει τα φλέματά του.

Στα δεξιά μου κάτι ξεπρόβαλε μέσα απ' το λευκό. Το παράθυρό μου το είχε σκεπάσει παγωμένο χιόνι, έτσι αναγκάστηκα να κατεβάσω το τζάμι για να δω, αφήνοντας να μπει ένα κύμα κρύου αέρα. Ήταν μια πινακίδα που έγραφε *Έπαυλη Μπραμπλ*.

Αποκάτω έγγραφε και κάτι άλλο με μικρότερα γράμματα, όμως τις λέξεις τις έκρυβε το χιόνι.

Το όνομα κάτι μου θύμιζε. Νομίζω ότι η Νάνι είχε αναφέρει κάποτε την Έπαυλη Μπραμπλ, και είχα την αίσθηση ότι ήταν το όνομα ενός κυριλέ ξενοδοχείου κάπου μισή ώρα μακριά με το αυτοκίνητο από το σπίτι της. Αναστέναξα ανακουφισμένη. Θα μπορούσα να σταματήσω στο ξενοδοχείο, ίσως να μπω και μέσα και να παραγγείλω καμιά ζεστή σοκολάτα, περιμένοντας να κοπάσει η χιονοθύελλα. Εξάλλου, το χιόνι είχε αρχίσει να αραιώνει, και αν έφτανα στο ξενοδοχείο θα μπορούσα να ζητήσω και οδηγιές πώς να φτάσω στο σπίτι της Νάνι.

Το χιόνι έτριζε κάτω από τα λάστιχά μου ενώ έστριβα για να μπω στον ιδιωτικό δρόμο της έπαυλης, κι οι βραχνοί ήχοι της μηχανής έγιναν κάτι κουρασμένα αγκομαχητά, λες και παρέδιδε το πνεύμα.

«Γαμώτο» μουρμούρισα. Αυτός ο θόρυβος δεν μου ακούστηκε καθόλου καλός. Σταμάτησα να σκέφτομαι τους κουρασμένους ήχους όταν έφτασα μπροστά σε δυο πελώριες μαύρες πύλες με αιχμηρές κορυφές που έμοιαζαν με μικρές λεπίδες μαχαιριού.

Περίμενα ανυπόμονα ν' ανοίξουν, υποθέτοντας ότι ήταν αυτόματες και δούλευαν με αισθητήρες – ποιο ξενοδοχείο είχε απειλητικές πύλες λες και ήταν κάστρο για να κρατάει τους πελάτες του έξω;

Αν είχα μυαλό στο κεφάλι μου, θα έκανα μεταβολή και θα τραβούσα τον χαρούμενο δρόμο μου, διακινδυνεύοντας να πεθάνω απ' το κρύο μες στο χιόνι. Ωστόσο, είχα κολλήσει με τη σκέψη της ωραίας, ζεστής σοκολάτας. Κι εκείνη τη στιγμή δεν είχα την παραμικρή ιδέα ότι πήγαινα κατευθείαν να χωθώ σε

μια ιστορία τρόμου – ξέρετε τι εννοώ, απ' αυτές όπου άνθρωποι σαν κι εμένα πεθαίνουν πρώτοι επειδή είναι πολύ απασχολημένοι να κοιτάζουν αλλού, που δεν προλαβαίνουν να τρέξουν μακριά από τον κίνδυνο–

ΣΕ ΜΙΣΟ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

*Παριδευμένη σε μια έπαυλη
με έναν δολοφόνο και μια οικογένεια
χεμάτη ψέματα – πώς θα μπορούσες
να επιζήσεις;*

Τρία νεαρά κορίτσια βρίσκονται αποκλεισμένα στη μεγαλοπρεπή Έπαυλη Μπραμπλ εν μέσω σφοδρής χιονοθύελλας, και γίνονται άθελά τους μάρτυρες ενός εγκλήματος. Η πάμπλουτη Έμιλι Βανφόρτε δηλητηριάζεται κατά τη διάρκεια ενός οικογενειακού δείπνου, κάτι που σημαίνει ότι η Ντέβι, η Λίζι και η Τζέιν είναι παγιδευμένες σ' ένα σπίτι γεμάτο ψέματα μαζί με έναν δολοφόνο.

Μαχαίρια κρυμμένα στο πάτωμα, εξαφανισμένα όπλα και μυστικά περάσματα συνθέτουν έναν λαβύρινθο ίντριγκας στην έπαυλη των Βανφόρτε. Καθώς η νύχτα προχωρά, τα τρία κορίτσια περιπλανιούνται στα σκοτεινά δωμάτια αναζητώντας την αλήθεια. Ποια μπορεί να εμπιστευτεί ποιον; Και μέχρι πού θα φτάσουν για να σώσουν τη ζωή τους – ή να προστατεύσουν ένα μυστικό;

